

Arrest

nr. 306 186 van 6 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 16 mei 2021, dient op 21 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 9 juni 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 30 juni 2023.

1.3. Op 31 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 31 oktober 2023 aangetekend wordt verstuurd en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Ashraf clan. U bent geboren op 20 oktober 1992 in Jamame, regio Lower Juba, waar u uw hele leven woont. U krijgt koranlessen van uw vader.

U huwt in mei 2018 met een man van de Madhiban minderheidsgroep. Hoewel uw vader akkoord gaat met het huwelijk, zijn uw andere familieleden hier niet voor te vinden. Zij negeren en ontwijken u. Na uw huwelijk begint u zelf groenten en fruit te verkopen.

Al Shabaab eist elke twee weken 5 dollar belastingen. In mei 2019 wordt dit bedrag verdubbeld. U weigert dit nieuwe bedrag te betalen, om welke reden u gedurende een maand wordt vastgehouden. Na een maand wordt u vrijgelaten. U belooft elke maand het nieuwe bedrag te betalen, zo niet wordt u voor een rechtbank gebracht.

In oktober 2020 opent uw echtgenoot een filmzaal naast jullie woning. Het is echter verboden films te tonen. Na een week worden u en uw echtgenoot door Al Shabaab geslagen. Uw echtgenoot wordt meegenomen, samen met aanwezigen in de filmzaal. Uw echtgenoot en de andere personen worden buiten de stad teruggevonden.

De volgende dag komen leden van Al Shabaab naar uw woning. Uw echtgenoot vlucht weg. U wordt door de leden van Al Shabaab vastgebonden en alleen achtergelaten in uw woning. De volgende dag keren zij weer en geven u 15 dagen om te zeggen waar uw echtgenoot zich bevindt, maar u weet niet waar hij is. U wordt hier elke dag over aangesproken door Al Shabaab.

Na zo'n 9 dagen belt uw echtgenoot u op. Hij heeft de stad verlaten en wil niet meer terugkeren. U besluit naar uw echtgenoot te gaan. U verlaat Jamame in november 2020. U reist samen met uw echtgenoot via Ethiopië en Soedan naar Libië. In Libië verliest u het contact met uw echtgenoot. U reist verder via Italië en Frankrijk naar België. U dient op 21 mei 2021 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Op 10 juni 2021 bevalt u van een dochter. U haalt een vrees voor genitale verminking vanwege uw dochter aan.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een attest m.b.t. littekens (dd. 17/11/2022), een lidkaart en een verklaring op eer van GAMS, medische attesten m.b.t. genitale verminking van uzelf en uw dochter, een attest van een integratiecursus, een brief waarin het Rode Kruis bevestigt dat u ingeschreven bent op de website www.tracetheface.org, een medisch dossier, een geboortakte van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en

reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (notities CGVS 2-3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk gemaakt heeft sinds 2017 in Jamame, regio Lower Juba, gewoond te hebben.

Hoewel uit beschikbare informatie blijkt dat **de stad Jamame sinds 2019 meerdere luchtaanvallen** te verwerken kreeg (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier), heeft u hier geen weet van. Gevraagd naar de laatste grote gebeurtenis in Jamame voor u vertrok, legt u verklaringen af omtrent een executie van 4 personen in 2018 (notities CGVS, p. 8-9). Gevraagd of er na deze executie nog andere dingen gebeurd waren in Jamame, legt u enkel verklaringen af aangaande executies en strafuitvoering door Al Shabaab. Later gevraagd of Al Shabaab het laatste jaar voor uw vertrek aangevallen werd, verklaart u dat er sinds het einde van 2019 luchtaanvallen plaats hadden (notities CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt echter dat deze plaats hadden buiten de stad Jamame, want de stad zelf werd niet gebombardeerd. Op het einde van het onderhoud geconfronteerd met de beschikbare informatie, verklaart u in de stad zelf nooit luchtaanvallen meegemaakt te hebben (notities CGVS, p. 26-27). Opgemerkt dat er meerdere luchtaanvallen geweest waren in Jamame, verklaart u dat het niet in de stad zelf was, maar in de dorpen daarnaast. Hierna vraagt uw advocaat om even te overleggen, waarop de interviewer het lokaal verlaat. Wanneer de interviewer terugkeert, herhaalt u dat er **nooit een luchtaanval geweest is in de stad zelf**. Het is echter niet aannemelijk dat u, die beweerdelijk gedurende haar hele leven tot aan haar vertrek uit Somalië in november 2020 (notities CGVS, p. 22) in de stad Jamame gewoond heeft (notities CGVS, p. 4 + Verklaring DVZ, vraag 10), geen weet heeft van luchtaanvallen in de stad. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw verblijf in de stad Jamame reeds compleet aan.

Verder verklaart u voor de DVZ dat u in de **wijk Wabari** woonde (Verklaring DVZ, vraag 10), terwijl u voor het CGVS verklaart **niet in de wijk Wabari** gewoond te hebben (notities CGVS, p. 11), maar in de **wijk Nasiibwanaag** (notities CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt verder dat Nasiibwanaag een subwijk is van de wijk Kanaanka. Uit de opmerkingen op de notities van het onderhoud blijkt dan weer dat de wijk Wabari een subwijk van Howlwadaag is (zie opmerkingen in de groene map in uw administratieve dossier). U legt aldus tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af aangaande de wijk waar u woonde. Dit tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw (recente) herkomst uit de stad Jamame in Lower Juba verder aan.

U legt eveneens inconsistente verklaringen af aangaande de impact van de droogte in 2017 op u en uw familie. Gevraagd naar de impact van deze droogte op u en uw familie, verklaart u dat u daar **geen impact** van gevoeld heeft omdat u geen groenten verkocht (notities CGVS, p. 11). Opgemerkt dat u er in uw gezin toch iets van gemerkt moet hebben, verklaart u plotseling dat er **weinig eten en minder drinkwater beschikbaar waren** (notities CGVS, p. 12), en dat er **niet veel groenten meer beschikbaar waren, maar dat jullie wel wat voeding kregen van andere mensen**. U legt inconsistente verklaringen af aangaande de gevolgen en de impact van de droogte in 2017 op u en uw familie. Dit tast de doorleefdheid van uw verklaringen dat u sinds 2017 nog in Jamame woonachtig was verder grondig aan.

Verder gevraagd naar de impact van Al Shabaab op uw leven, legt u eerst zeer algemene verklaringen af aangaande de opgelegde kledingregels en dat men niet met mannen mag praten (notities CGVS, p. 12-13). Hierop doorgevraagd, verklaart u dat u **altijd belastingen moest betalen**. Uit uw verklaringen blijkt dat u elke 2 weken 5 dollar diende te betalen. **Gevraagd wanneer u dat de laatste keer betaald heeft, verklaart u dat dit was op 10 november 2020. Gevraagd of u dat altijd betaald heeft, antwoordt u bevestigend.**

Echter, later verklaart u dat Al Shabaab het bedrag verhoogde, waarop u weigerde om dat te betalen en u een maand werd vastgehouden (notities CGVS, p. 23). Gevraagd naar de reden dat u eerder tijdens het onderhoud verklaarde dat u de belasting wel altijd betaalde, verklaart u dat u het wel moest betalen, maar dat niet meer kon toen de belasting verhoogd werd (notities CGVS, p. 24). De vraag herhaald, verklaart u dat er niet gevraagd werd of u toen opgesloten werd, maar of die 5 dollar altijd betaald werd. **Het is echter niet aannemelijk dat u, wanneer gevraagd wordt naar de impact van Al Shabaab op uw eigen leven, op geen enkel moment aangeeft dat u door Al Shabaab gedurende een maand werd vastgehouden omdat u weigerde belastingen te betalen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dienaangaande aanvankelijk niet dat de belasting verhoogd werden, maar wel dat u tot november 2020 slechts 5 dollar betaalde om de 2 weken. Deze vaststellingen tasten de doorleefdheid van uw verklaringen aangaande uw herkomst uit Jamame verder aan.**

U verklaart nog dat uw echtgenoot eind 2020 besliste om een filmzaal te openen (notities CGVS, p. 19 + p. 23). **Het verwondert echter dat uw man de mening van Al Shabaab omtrent filmzalen niet kende, noch dat hij hier informatie over heeft proberen in te winnen** (notities CGVS, p. 25), te meer daar er veel problemen zijn indien men woont waar Al Shabaab aan de macht is, er geen vrijheid is en men altijd bang is van hen (notities CGVS, p. 12). Uw verklaringen wijzen op een gebrek aan inlevingsvermogen omtrent het leven in door Al Shabaab beheerst gebied.

Gelet op het voorgaande, maakt u uw recente herkomst uit Jamame, Lower Juba, niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Jamame gelegen in de regio Lower Juba. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recente regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Jamame, regio Lower Juba, heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 30 juni 2023 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Somalië (notities CGVS, p. 26-27). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw

Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U er op het einde van het persoonlijk onderhoud mee geconfronteerd niet aannemelijk te hebben gemaakt afkomstig te zijn uit Jamame, om de redenen uiteengezet in deze beslissing, volhardt u van Jamame afkomstig te zijn en herhaalt u onder meer geen weet te hebben van luchtaanvallen in de stad Jamame zelf (zie supra). Ook na overleg met uw advocaat, blijft u beweren uit Jamame afkomstig te zijn en maakt u melding van luchtaanvallen rond Jamame, wat echter niet wegneemt dat u niet op de hoogte bent van luchtaanvallen die in Jamame zelf hebben plaatsgevonden, waardoor de geloofwaardigheid van uw recente herkomst op de helling komt te staan (notities CGVS, p.26-27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter [M.A.N.] er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 08 juni 2021. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 30 juni 2023 (notities CGVS, p. 25-26) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter [A.] te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis (oftewel vrouwelijke genitale verminking, verder VGV) – ten aanzien van uw dochter [A.] (CGnr. [...] O.V. [...]) bij een terugkeer naar Somalië, kan het volgende worden opgemerkt (notities CGVS, p. 25-26).

In verband met uw minderjarige dochter [A.], die van Somali etnie is, geboren op 10/06/2021 te Brussel, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald.

Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan de door aangehaalde recente herkomst uit Somalië, heb ik, rekening houdend met het algemene hoge VGV prevalentiepercentage bij meisjes van Somali etnie, ongeacht de streek of het land waarvan zij afkomstig zijn, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van

het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten om haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.” Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.” Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Gevraagd wat er gaat gebeuren als u uw dochter blijft beschermen tegen besnijdenis, verklaart u dat niemand uw mening zal vragen en dat u uitgemaakt zal worden (notities CGVS, p. 26). Hierop doorgevraagd verklaart u dat ze u gek zullen verklaren en uw dochter misschien zullen afnemen om nog meer druk te leggen zodat zij besneden zal worden. Echter, gevraagd naar alle redenen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, uit u geen enkele vrees omwille van de besnijdenis van uw minderjarige dochter (notities CGVS, p. 23-24). U maakt het aldus niet aannemelijk dat u omwille van een verzet tegen de besnijdenis van uw dochter een vrees voor vervolging zou hebben. De door u neergelegde medische attesten aangaande de VGV van uzelf en uw dochter, uw lidkaart van GAMS, de door u ondertekende verklaring op eer en uw verklaringen dienaangaande wijzigen het voorgaande niet. Deze documenten zijn een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het

Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan [A.]. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

*U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts meerdere littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde slagen (coups) en een messteek te hebben gekregen. U legt tevens een medisch dossier aangaande uw zwangerschap en recente medische problemen neer. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens of medische problemen opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.***

De brief waarin het Rode Kruis bevestigt dat u ingeschreven bent op de website www.tracetheface.org kan niet aantonen dat u recent uit Jamame afkomstig bent. Deze brief werpt dan ook geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Het attest van het Rode Kruis aangaande een integratiecursus en de geboorteakte van uw dochter [A.] werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen, daar zij evenmin betrekking hebben op uw recente herkomst uit Jamame.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 03/07/2023. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat mevrouw [M.A.N.] de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3 tot 48/7, 57/5^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van voorzichtigheid.

Verzoekster wenst vooreerst de nadruk te leggen op haar profiel en haar cognitieve vaardigheden. Zij wijst erop dat zij als vrouw sinds haar geboorte slachtoffer is geweest van gender gerelateerde discriminatie, hoewel zij zich er waarschijnlijk niet van bewust is. Omdat zij als vrouw niet dezelfde bewegingsvrijheid, opleiding en instructies heeft als Somalische jongens, heeft zij een beperkte kennis van haar geografische en sociale omgeving. Zij stipt aan dat zij nooit naar school is gegaan en niet kan lezen of schrijven. Verwijzend naar algemene informatie kaart zij aan dat gender gerelateerde discriminatie de Somalische samenleving structureert. Zij wijst erop dat meisjes en vrouwen in Somalië slechts kleine afstanden kunnen afleggen zonder vergezeld te worden van een man. Als jonge vrouw was haar rol beperkt in het sociale leven. Het gegeven dat ze leefde onder het bewind van Al Shabaab zorgt er ook voor dat zij niet dezelfde rechten had in haar bewegingsvrijheid als jongens. Omdat ze ongeschoold is en ook niet naar de Koranschool ging, haar moeder thuis hielp en pas na haar huwelijk een winkeltje heeft geopend, is ze nooit buiten haar eigen stad geweest. Bovendien werd ze ook uitgestoten door haar eigen familie omdat zij in het huwelijk trad met een persoon die behoort tot een minderheidsclan. Voorgaande elementen zijn volgens haar determinerend bij de behandeling van haar dossier en bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar afkomst.

Met betrekking tot de luchtaanvallen op Jamame kaart zij aan dat zij nog steeds geen kopie heeft ontvangen van het administratief dossier, waardoor zij niet kan nagaan wat de precieze locatie was van de luchtaanvallen. Zij werpt nog op dat zij wel degelijk spontaan heeft uitgelegd dat Jamama het doelwit was van luchtaanvallen en zij wel degelijk hiervan op de hoogte was.

Voor wat betreft haar verklaringen over haar wijk waar zij gewoond heeft, merkt ze op dat er een misverstand is geweest op de DVZ omdat ze nooit in Wabari gewoond heeft. Zij wijst erop dat ze ook andere informatie in het interview op de DVZ heeft moeten rechtzetten. Zij meent dat de precieze locatie van haar huis bovendien irrelevant of althans onvoldoende is om een weigeringsbeslissing te staven.

Zij meent dat de commissaris-generaal, voor wat betreft haar verklaringen omtrent de impact van de droogte in 2017 op haar en haar familie, slechts gedeeltelijk rekening houdt met haar verklaringen die zij op spontane wijze heeft afgelegd. Zij wijst erop dat de discussie over de droogte tot stand kwam nadat zij hierover zelf is beginnen praten en uitlegde dat er niets of weinig te koop was op de markt. Waar zij wordt verweten verklaard te hebben dat de droogte geen impact heeft gehad op haar zelf of op haar familie, meent zij dat het duidelijk is dat zij de vraag niet goed begrepen heeft. Zij legt uit dat haar situatie niet slechter was dan die van de andere dorpsbewoners en dat zij nadien nog duidelijk herhaald heeft dat de droogte een impact heeft gehad op haar leven en zij vertelde hoe haar familie heeft kunnen overleven. Volgens haar gaat het om een klein misverstand dat gebruikt wordt om het ongeloofwaardige karakter te staven zonder dat er hierbij rekening gehouden wordt met haar verklaringen over die droogte.

Voor wat betreft de motieven omtrent de impact die Al Shabaab op haar leven had, zoekt zij in op haar verklaring omtrent de belasting die zij moest betalen. Zij stelt dat zij verklaarde dat zij een laatste keer betaald had op 10 november 2020 en zij met de daaropvolgende vraag, of zij dat altijd had betaald, begrepen had of zij de belasting betaald had tot die datum. Zij verwijt de commissaris-generaal heel weinig vragen gesteld te hebben over de impact van Al Shabaab op haar dagelijkse leven. Zij benadrukt dat haar verblijf tot 2017 in Jamama niet betwist wordt en dat Al Shabaab al aan de macht was sinds 2008 waardoor het argument volgens haar irrelevant is. Zij stelt dat zij ook heeft uitgelegd dat de mensen in Jamame een gsm mochten gebruiken en dat er niemand sigaretten kon kopen. Voor wat betreft de 'cinema' van haar echtgenoot preciseerd zij dat dit slechts een kleine kamer betreft, waar een film getoond werd op een kleine televisie voor een kleine groep personen en zij ook heeft uitgelegd dat het vooral de vrienden van haar echtgenoot waren die langskwamen.

Vervolgens zet zij uiteen dat zij wel degelijk uitvoerige verklaringen heeft afgelegd over de stad Jamame en citeert hierbij haar verklaringen uit het persoonlijk onderhoud. Zij voegt toe dat zij veel concrete informatie heeft kunnen geven over evenementen die zich hebben afgespeeld na 2018, zijnde de laatste jaren voor haar vertrek en citeert opnieuw uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster gaat verder in op de samenwerkingsplicht waarvan zij meent dat de commissaris-generaal die niet heeft vervuld. Zij wijst erop dat zij, zoals vele andere Somalische onderdanen, geen documenten ter beschikking heeft die haar herkomst kan bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar best gedaan heeft om, rekening houdend met haar kennis, profiel en cognitieve vaardigheden, de vragen van de commissaris-generaal zo goed mogelijk te beantwoorden. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Ten slotte stelt verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend aangezien de veiligheidssituatie heel zorgwekkend is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgend nieuw stuk:

- E-mail aan het CGVS.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoekster kan als volgt worden samengevat. Verzoekster verklaart samen met haar echtgenoot Somalië in november 2020 te hebben verlaten nadat leden van Al Shabaab hen hadden vervolgd. Daarnaast haalt verzoekster een vrees voor genitale verminking vanwege haar dochter aan.

4.3.2. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal komt hiertoe op grond van volgende vaststellingen:

I) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Somalië nu zij niet aannemelijk gemaakt heeft sinds 2017 in Jamama, regio Lower Juba, gewoond te hebben omdat (a) zij geen weet heeft van luchtaanvallen in de stad Jamama sinds 2019; (b) zij tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegt aangaande de wijk waarin ze woonde; (c) zij inconsistente verklaringen aflegt aangaande de impact van de droogte in 2017 op haar en haar familie; (d) het niet aannemelijk is dat zij geen melding maakt van haar aanhouding door Al Shabaab wanneer zij gevraagd wordt naar de impact van die groepering op haar eigen leven; (e) het verwondert dat haar man de mening van Al Shabaab over filmzalen niet kende en hij hier evenmin informatie over heeft proberen in te winnen.

II) Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van een verzet tegen de besnijdenis van haar dochter een vrees voor vervolging zou hebben.

4.3.3. Er wordt vooreerst op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoekster, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat zij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van haar verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoekster dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer verzoeksters verklaringen en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Van verzoekster, wiens Somalische nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken en die verklaart geboren te zijn en haar hele leven te hebben gewoond in Jamama, regio Lower Juba tot aan haar vertrek in november 2020 mag dus worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verblijfplaats, zodat er een duidelijk zicht is op haar reële herkomst en reële verblijfssituatie vóór haar komst naar België.

In de bestreden beslissing legt de commissaris-generaal terecht de nadruk op het belang van de werkelijke verblijfplaats vóór het vertrek uit het herkomstland. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat verzoekster haar verblijfplaats in Jamama in de periode 2017 – 2020 niet aannemelijk maakt ten eerste omdat er volgens haar geen luchtaanvallen waren in de stad Jamama zelf, terwijl het tegendeel nochtans blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie stukken 1-3, Airways). Uit die informatie blijkt dat er in mei en oktober 2019 luchtaanvallen werden uitgevoerd door de Amerikaanse troepen op al-Shabaab basissen in Jamame (in “*Jamame town*”). Gevraagd of Al Shabaab in Jamame of in de omgeving werd aangevallen antwoordt verzoekster “*niet in Jamame zelf, maar*

in de buurt van Jamame wel". Opnieuw gevraagd of Jamame zelf ook gebombardeerd werd, antwoordt ze ontkennend (NPO, p. 13). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud en er door de *protection officer* op gewezen dat volgens informatie blijkt dat er in 2020 een luchtaanval was in Jamame en daarvoor ook al, herhaalt verzoekster dat er in de stad zelf geen aanvallen waren (NPO, p. 27). Dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van luchtaanvallen in haar eigen dorp, is uitermate nefast voor de geloofwaardigheid van haar verklaring daar verbleven te hebben tot aan haar vertrek naar België en dit onafhankelijk van de precieze locatie binnen haar dorp.

Voorts is het eigenaardig dat verzoekster bij de DVZ, gevraagd naar haar exact adres in Somalië, Wabari, Jamame opgeeft (AD CGVS, verklaring DVZ 08.06.2021, punt 10) om tijdens haar persoonlijk onderhoud te verklaren dat ze nooit in Wabari gewoond heeft (NPO, p. 11). Waar zij in het verzoekschrift stelt dat er een misverstand is geweest op de DVZ en ze erop wijst dat ze ook andere informatie in het interview op de DVZ heeft moeten rechtzetten, kan zij niet worden bijgetreden. Immers, bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd zij gevraagd hoe het interview bij de DVZ was verlopen, waarop verzoekster enkel en alleen aangaf dat er bij de DVZ data verwisseld werden. Op de vraag of er andere dingen waren die verkeerd genoteerd werden, maakte zij geen gewag van een verkeerd neergeschreven woonadres (NPO, p. 3). Het is dan ook weinig ernstig om dan pas in het verzoekschrift voor te houden dat het verschil in verklaringen louter zou zijn gebaseerd op een vergissing. Dat haar voorgaande inconsistentie niet verweten mag worden, toont zij aldus niet aan.

Bovendien is het allerminst aannemelijk dat verzoekster, die groenten en fruit verkocht die zij op haar beurt aankocht op de markt van mensen die landbouwgronden hadden (NPO, p. 4), geen doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de droogte in haar regio van 2017 en de impact ervan op haar persoonlijke leven. Dat verzoekster, gevraagd naar de impact van die droogte op haar en haar familie zelfs antwoordde dat ze toen thuis was met haar mama en er geen impact van had gevoeld omdat ze geen groenten verkocht, is uitermate bevreemdend (NPO, p. 11). Dit tart nog meer alle verbeelding nu verzoekster vervolgens verklaart dat haar vader een tussenpersoon was van veeverkoop (NPO, p. 12). Dat zij dan pas nadien en nadat de *protection officer* haar wederom vraagt dat haar gezin dan toch iets van die droogte gemerkt moest hebben, bevestigend antwoordt en stelt dat er weinig eten en minder drinkwater was, duidt er veeleer op dat zij een wenselijk antwoord trachtte te bieden. De vaststelling dat zij hierover geen spontane verklaringen kan afleggen terwijl zij er specifiek naar gevraagd wordt doet aannemen dat zij niet aannemelijk maakt dat zij deze periode van extreme droogte in haar regio van herkomst werkelijk zou hebben meegemaakt. Er kan van verzoekster worden verwacht dat zij een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis heeft van deze periode van droogte in haar regio, *quod non*. Verzoeksters lacunaire en ondoorleefde verklaringen over de droogte van 2017 doen dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar voorgehouden verblijf in haar vermeende regio van herkomst tot aan haar vertrek naar België. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden in haar verzoekschrift dat de vaststellingen hieromtrent zoals weergegeven in de bestreden beslissing zouden berusten op een misverstand.

Dat verzoekster een louter geïsoleerd bestaan heeft geleid waardoor zij niet op de hoogte zou zijn van datgene dat in haar stad zou gebeuren, wat zij laat uitschijnen in haar verzoekschrift, blijkt allerminst. Ze verklaarde immers dat ze als werk groenten en fruit verkocht in een winkeltje naast haar huis en dat ze die groenten en fruit haalde van de markt (NPO, p. 4). Bovendien had haar echtgenoot een kleine cinema opengedaan naast hun huis waar volgens haar verklaringen vooral vrienden langskwamen (NPO, p. 19). Dat zij aldus een dermate geïsoleerd bestaan zou hebben geleid waardoor zij enerzijds niet op de hoogte was van de aanvallen in haar dorp en anderzijds van de impact van de droogte in 2017 op haar leven en dat van haar familie, mag niet blijken. Verzoekster tracht haar gebrekkige kennis nog te verantwoorden aan de hand van haar laag geschoold profiel. Zij gaat eraan voorbij dat zelfs van een persoon met beperkte scholing en wiens leefwereld zich grotendeels binnenshuis afspeelt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken over haar regio van herkomst. Dat zij een vrouw was die niet dezelfde bewegingsvrijheid geniet als een man, biedt geen afdoende verklaring voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar regio. Zoals reeds aangestipt toont verzoekster niet aan dat zij dermate afgezonderd leefde dat er van haar geen voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar leefomgeving kan worden verwacht. Dat er onredelijke verwachtingen werden gesteld maakt zij overigens niet *in concreto* aannemelijk. Waar zij nog meent dat zij wel degelijk concrete informatie heeft kunnen geven over evenementen die zich hebben afgespeeld na 2018, zijnde de laatste jaren voor haar vertrek en hierbij preciseert dat zij sprak van vier opgepakte mensen in 2018 en nog andere mensen die werden opgepakt in 2019, beperkt zij zich tot uitermate vage verklaringen, die geen afbreuk kunnen doen aan de opmerkelijke lacunaire verklaringen over zowel de droogte in 2017, de luchtaanvallen in haar eigen dorp (zie *supra*) als over de impact van Al Shabaab op haar eigen leven (zie *infra*). De kennis die verzoekster wel had kan aldus haar gebrek aan kennis op andere domeinen niet vergoelijken. Bovendien is het in dit verband weinig ernstig dat zij zich enerzijds beroept op kennis van

bepaalde gebeurtenissen om zich dan voor haar gebrek aan informatie omtrent onder meer de droogte in 2017 te verschuilen achter haar vermeende geïsoleerde bestaan.

Bovenstaande determinerende overwegingen leiden tot het besluit dat verzoekster er niet in slaagt om haar voorgehouden verblijf in haar vermeende regio van herkomst tot aan haar vertrek naar België aannemelijk te maken. Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeksters vermeende problemen die zouden geleid hebben tot haar vertrek uit haar vermeende regio van herkomst evenmin aannemelijk zijn.

4.3.4. De commissaris-generaal oordeelt immers vervolgens op goede gronden dat verzoekster haar geopperde asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Niet alleen is verzoekster inconsistent over de impact die Al-Shabaab op haar leven gehad zou hebben, bovendien legt zij opmerkelijke verklaringen af over de activiteiten van haar echtgenoot.

Gevraagd naar haar vrees bij terugkeer naar Somalië geeft verzoekster bij de DVZ aan dat zij door Al-Shabaab werd vastgehouden gedurende één maand, namelijk in mei 2019, omdat ze het geld dat ze hen moest betalen als een soort belasting, niet had betaald. Ze voegt toe dat zij uiteindelijk werd vrijgelaten omdat ze het geld dan toch had betaald (AD CGVS, vragenlijst, punt 3.1). Indien verzoekster werkelijk gedurende één maand werd vastgehouden door Al-Shabaab, is het opmerkelijk dat zij hiervan niet onmiddellijk melding maakt wanneer de *protection officer* haar vraagt welke impact Al Shabaab op haar leven had. Verzoekster stelt louter in zeer algemene bewoordingen dat er veel problemen zijn als Al Shabaab aan de macht is, dat men moet kijken naar hun kledingcode en dat er geen vrijheid is en je altijd bang bent van hen. Opnieuw gevaagd of Al Shabaab nog een andere invloed had op haar leven, geeft zij aan dat zij belastingen moest betalen omdat ze groenten verkocht waarbij zij uitlegde dat het altijd dezelfde persoon was die ze stuurden (NPO, p. 12). Gevraagd of ze de belastingen altijd betaalde, antwoordde ze bevestigend (NPO, p. 13). Dat ze dan altijd haar belastingen betaald zou hebben tot 10 november 2020 strijdt met haar verklaring dat ze vastgehouden werd in mei 2019 net omdat ze de belastingen niet meer kon betalen (NPO, p. 23). Deze inconsistentie heeft betrekking op de kern van verzoeksters asielrelaas, namelijk haar vermeende problemen met Al Shabaab waardoor die de geloofwaardigheid ervan ten stelligste ondermijnen, zoals op goede gronden worden toegelicht in de bestreden beslissing. Waar zij de commissaris-generaal verwijt weinig vragen gesteld te hebben omtrent de impact van Al Shabaab op haar leven, strookt dit aldus niet met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Bovendien laat zij na te preciseren welke vragen dan nog hadden gesteld moeten worden en welke antwoorden zij hierop dan had kunnen geven, waardoor haar betoog niet dienstig is.

Vervolgens is het allerminst aannemelijk in het licht van de door verzoekster geschetste context dat haar man een cinema zou hebben geopend naast hun huis. Dat zij dergelijk risico zouden lopen en zich niet op voorhand zouden informeren (NPO, p. 25) valt moeilijk te rijmen met haar verklaring dat zij één maand door Al Shabaab werd vastgehouden en met haar kennis dat Al Shabaab twee straffen voorziet voor het openen van een cinema namelijk ofwel doden, ofwel ergens donker onder de grond wordt gehouden (NPO p. 24). Door in het verzoekschrift voor te houden dat haar man slechts een film toonde aan vrienden op een klein televisiescherm, tracht ze haar verklaringen die wel degelijk betrekking hadden op een cinema naast hun huis, *post factum* te minimaliseren en bij te schaven, wat niet ernstig is. Zoals op goede gronden wordt toegelicht in de bestreden beslissing getuigen verzoeksters verklaringen van een gebrek aan inlevingsvermogen omtrent het leven in een door Al Shabaab beheerst gebied. Er kan geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens verzoekster in de volgens haar beweerde regio van herkomst hebben voorgedaan.

4.3.5. Verzoekster kan zich bezwaarlijk verschuilen achter haar beperkte cognitieve vaardigheden voor wat betreft de vaststelling dat zij geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaats voor haar vertrek uit Somalië. Verzoekster legt geen attesten neer waaruit zou blijken dat zij lijdt aan enige geheugenproblematiek of dat haar cognitieve vermogens in een zulke mate zouden zijn aangetast dat ze niet in staat zou zijn om coherente en afdoende verklaringen af te leggen over haar vermeende regio van herkomst. Daar waar voorts aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot haar herkomst in elke fase van de procedure, *quod non*.

4.3.5. Waar verzoekster stelt dat zij moet leven met de dreiging van vrouwelijke genitale verminking voor haar dochter (NPO, p. 26-27), dient te worden benadrukt dat verzoeksters dochter door de commissaris-generaal als vluchteling is erkend daar zij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar haar land van herkomst.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dat deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend

gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. Dit blijkt tevens uit het arrest Ahmedbekov(a) van het Hof van Justitie, wat ook vermeld wordt in de bestreden beslissing en waarin werd geoordeeld dat de Kwalificatierichtlijn niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van "vluchteling" en van "persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt" (HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling, om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Het Hof van Justitie oordeelde in zijn arresten X. t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen de staatlozen, C-374/22 en XXX t. Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, C-614/22, beiden van 23 november 2023, tevens uitdrukkelijk dat de artikelen 20 en 23 van de Kwalificatierichtlijn, aldus moeten worden uitgelegd dat zij de lidstaten niet verplichten om aan de ouder die „gezinslid” in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn is van een kind met de vluchtelingenstatus in een lidstaat, het recht op internationale bescherming in die lidstaat toe te kennen. Het Hof van Justitie gaf aan dat de derdelander-ouder hoe dan ook geen internationale bescherming kan genieten, als hij zelf niet voldoet aan de voorwaarden die het Unierecht aan de toekenning van een dergelijke bescherming verbindt.

Zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd aangegeven, staat het verzoekster vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie. Ter terechtzitting gevraagd of verzoekster dienaangaande reeds de nodige stappen heeft ondernomen om dergelijke procedure op te starten, stelt de aanwezige raadvrouw dat zij hierover geen informatie heeft, doch wel dat verzoekster inmiddels een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook werd er in de beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoekster doorheen haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij omwille van een verzet tegen de besnijdenis van haar dochter een vrees voor vervolging zou hebben. Verzoekster laat overigens de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing onbesproken. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat in het licht van de vluchtelingenstatus die aan haar minderjarige dochter werd toegekend, een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst overigens in zeer grote mate een loutere hypothese is, aangezien zij zich in dit verband kan beroepen op artikel 7 van het EU-Handvest dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven erkent. Vervolgens moet deze bepaling van het Handvest worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, tweede lid, van het EU-Handvest erkende belangen van het kind, waarbij deze bepaling ook geldt voor besluiten die niet noodzakelijkerwijs gericht zijn tegen de minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen voor hem met zich meebrengen. Bovenal moet er rekening mee worden gehouden dat een kind, overeenkomstig artikel 24, derde lid, van het EU Handvest, regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden.

4.3.6. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch verslag van 10 juni 2021 waaruit blijkt dat verzoekster besneden is en een desinfibulatie heeft ondergaan in Somalië doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gevraagd naar haar actuele vrees in verband met besnijdenis, linkte verzoekster dit louter aan de situatie van haar dochter (NPO, p. 26). Uit het feit dat verzoekster een besnijdenis type drie heeft ondergaan in het verleden kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag worden afgeleid. Verzoekster haalde evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. De door verzoekster aangehaalde desinfibulatie die plaatsvond in haar land van herkomst heeft er klaarblijkelijk niet toe geleid om haar aldaar in tussentijd te re-infibuleren of haar hiermee te confronteren. Ten slotte koppelt verzoekster geen vrees aan haar gedesinfibuleerde toestand en haalt zij evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten.

4.3.7. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift nog wijst op haar risicoprofiel omdat zij een vrouw is, dient te worden vastgesteld dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat zij louter omwille van het feit dat zij vrouw is, dreigt te worden geviséerd of vervolgd in Somalië. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekster ertoe hebben genoopt Somalië te verlaten, haalt verzoekster geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van vrouw van haarzelf gelinkte problemen aan.

4.3.8. Waar zij nog stelt dat zij geen kopie heeft mogen ontvangen van het administratief dossier, dient erop te worden gewezen dat zij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzage-recht enkel geschiedt op aanvraag. Het stond verzoekster alsook haar raadsman vrij om haar administratief dossier in te kijken op de zetel van het CGVS en kennis te nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Bovendien kon het administratief dossier ook worden ingekeken op de Raad. Alleszins toont

verzoekster niet aan dat zij door toedoen van het handelen van de commissaris-generaal niet in de mogelijkheid was haar verdediging te organiseren en in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing. Zij toont aldus niet aan wat het belang is van haar kritiek.

4.3.8. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.9. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet over het hele land uit, maar speelt zich af in bepaalde gebieden.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar algemene informatie omtrent de situatie in Somalië volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke gelet op wat voorafgaat.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.5. Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In het kader van het beroep ingediend tegen een beslissing van de commissaris-generaal wordt geen uitspraak gedaan over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------